

De kelderkever: wering volstaat

- De kelderkever wordt tegenwoordig weer regelmatig aangeboden voor determinatie. Hij dankt de naam kelderkever aan zijn meest voorkomende vindplaats, namelijk (vochtige) kelders. Hij heeft ook nog wat andere – veelal streekgebonden – namen, zoals rouwtor, stompe dodentor, dodentor, zwartlijf en toegespitste kelderkever.

De wetenschappelijke naam van de kelderkever is *Blaps mucronata*, Latreille, 1804.

Hij behoort tot de familie Tenebrionidae. Een paar bekende kevers uit deze familie zijn de meeltor *Tenebrio molitor* L., 1758 en de piepschuimkever *Alphitobius diaperinus* Panzer, 1797.

De kelderkever is 20 tot 24 mm lang.

De meeste kelderkevers zijn zwart, soms met een typische sculptuur op de dekschilden en op het halsschild. Hun lichaamsvorm is zeer verschillend en sommige soorten vertonen een opvallende gelijkenis met andere soorten. Ondanks hun vormenrijkdom zijn kelderkevers in één oogopslag te herkennen aan hun snoervormige, 11-ledige sprieten die naar het uiteinde toe soms verdikt zijn. Sommige soorten kelderkevers zijn ongevleugeld. Hun dekschilden zijn aan de naad met elkaar vergroeid. Andere soorten kelderkevers bezitten wel vleugels. De kevers leven van schimmelende plantaardige resten en dierlijke stoffen zoals uitwerpselen. Zij kunnen zeer onaangenaam ruiken door het sekreet uit een klier aan de onderzijde van het achterlijf (abdomen). De larven van de kelderkever lijken veel op de larven van de meeltor en determinatie kan wenselijk zijn.

Blaps mortisaga (L., 1758), *Blaps mucronata*, Latreille 1804, en *Blaps lethifera*, Marsham 1802.

Soorten die in Zuid-Europa voorkomen zijn:

Blaps lethifera, *Blaps lusitanica*, *Blaps gigas*, *Blaps juliae*, *Blaps mortisaaga*, *Blaps polycresta*, *Blaps proheta*, *Blaps requieni*, *Blaps sulcata*, *Blaps wiedemanni*, *Blaps strancki*

Vocht, warmte, duister

Kelderkevers zijn bij keverliefhebbers niet bepaald populair. De oorzaak kan de verborgen leefwijze van de kelderkever zijn. Hij is vooral s'nachts actief. Tijdens zwoele nachten komen kelderkevers op licht af. Men treft ze dan wel eens in lichtvallen aan. Toch worden kelderkevers weinig opgemerkt, het zijn nachtactieve kevers die men moet zoeken in oude kelders, schuren, stallen, meelfabrieken en opslagruimten die een slechte ventilatie hebben. In de regel zijn het thermofiele (= warmteminnende) kevers. Bepaalde soorten vindt men dan ook uitsluitend in zeeduinen en in de heidevelden, hier kan door zonneschijn de temperatuur behoorlijk oplopen. Om de kelderkever te weren, is een goede ventilatie vaak voldoende.

Kelderkevers op oud tapijt in kelderruimte

Kelderkever op oud tapijt in kelderruimte

Uit de literatuur

In de landen en op de stranden rondom de Middellandse Zee zijn kelderkevers veel algemener. De vele soorten treden er een beetje op als 'gezondheidspolitie' omdat ze leven van rottende plantaardige of dierlijke stoffen en van uitwerpselen (Keer, 1930). In dit verband vertelt Aubert (1971) een merkwaardig feit. Onder de zitplaatsen van de arena's in de Franse stad Nîmes bevinden zich hokjes die door de toeschouwers gebruikt werden als latrines. Tot in het midden van de vorige eeuw stak het er niet zo nauw met de hygiëne.

Uitwerpselen en vuil papier lagen er zomaar op de grond. Verschillende soorten van het geslacht *Blaps* hadden er al sinds de Romeinse tijd hun intrek genomen. Ze vonden er immers voedsel in overvloed. De kevers waren niet te tellen en Aubert spreekt dan ook van duizenden kevers.

Tot het genus *Blaps* behoren de volgende soorten, waaronder die in Nederland voorkomen.

Kelderkevers in groep bij elkaar